| | |
|---|---|
| Súd: | Najvyšší správny súd SR |
| Spisová značka: | 8Shk/2/2025 |
| Identifikačné číslo súdneho spisu: | 1019200431 |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27. 02. 2026 |
| Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: | JUDr. Anita Filová |
| ECLI: | ECLI:SK:NSSSR:2026:1019200431.2 |

# Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ ARTRA s.r.o., so sídlom Víťazná 394/44, Partizánske, IČO: 31 594 689, zastúpený advokátskou kanceláriou Nomus s.r.o., so sídlom Havlíčkova 16, Bratislava, IČO: 54 489 750, 2/ ČECHOVO, s.r.o., so sídlom Nám. Slobody 39, Sabinov, IČO: 46 186 484, 3/ JANOLI, s.r.o., so sídlom Uzovce 26, IČO: 36 515 507, 4/ JASTA Slovakia, s.r.o., so sídlom Orechová 5, Prešov, IČO: 36 491 799, 5/ Ing. Jaroslav Marinica - MARINI, s miestom podnikania Malinová 13681/20, Prešov, IČO: 37 533 924, žalobcovia 2/ až 5/ zastúpení URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Červeňova 15, Bratislava, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, so sídlom Plátennícka 2, Bratislava, o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-8Sa/46/2023-671 z 23. decembra 2024 v spojení s uznesením č. k. BA-8Sa/46/2023-830 z 8. apríla 2025, takto

**r o z h o d o l :**

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky uznesenie Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-8Sa/46/2023-671 z 23. decembra 2024 v spojení s uznesením č. k. BA-8Sa/46/2023-830 z 8. apríla 2025 mení tak, že žalobu zamieta.
II. Účastníkom konania náhradu trov konania pred správnym súdom, ako aj kasačným súdom nepriznáva.

**o d ô v o d n e n i e :**

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy
1. Dňa 14. marca 2017 postupom podľa § 22 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej ako „ZOHS“) požiadal žalovaný Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej ako „ministerstvo“) o poskytnutie údajov o IP adresách žalobcov a spoločnosti PMB Slovakia, s.r.o., ako subjektov, ktoré sa prostredníctvom elektronického trhoviska zúčastnili na verejnom obstarávaní, nakoľko bolo žalovaným identifikované identické správanie určitých podnikateľov, ktoré vyvolávalo podozrenie na možnú koordináciu správania. Ministerstvo tieto údaje dňa 27. marca 2017 žalovanému poskytlo na DVD nosiči (ďalej ako „DVD 1“).
2. Dňa 6. júna 2017 bolo začaté súťažno-správne konanie č. 009/OKT/2017. Možné protisúťažné konanie žalobcov a spoločnosti PMB Slovakia, s.r.o. spočívalo v koordinácii postupu pri obchodovaní podlimitných zákaziek realizovaných s využitím Elektronického trhoviska v súvislosti s dodaním nábytku a zariadenia interiéru, vrátane zdravotníckeho vybavenia, farmaceutického materiálu a predmetov osobnej starostlivosti a v súvislosti s dodaním odevov, textilných výrobkov, obuvi, brašnárskych výrobkov a príslušenstva, vrátane služieb dopravného.
3. Dňa 21. júna 2017 žalovaný požiadal ministerstvo o doplnenie informácií, na čo reagovalo ministerstvo dňa 3. júla 2017 tak, že poskytlo žalovanému žiadané údaje na CD nosiči (ďalej ako „CD 2“). Získanie údajov na predmetných DVD a CD nosičoch bolo kvalifikované ako prvotný zásah (ďalej v texte aj ako „prvotný zásah“ alebo „zásah 1“). Dňa 4. marca 2019 požiadal žalovaný providerov telekomunikačných

sietí - spoločnosti Slovak Telekom, a.s., SWAN, a.s., ANTIK Telecom, s.r.o., UPC BROADBAND SLOVAKIA, s.r.o. o poskytnutie informácií postupom podľa § 22 ods. 2 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách (ďalej ako „ZEK“). V podstate žiadal o to, aby boli IP adresy získané z DVD1 a z CD2 stotožnené s fyzickými alebo právnickými osobami, ktorým boli pridelené; uvedené konanie bolo kvalifikované ako druhotný zásah (ďalej v texte aj ako „druhotný zásah“ alebo „zásah 2“). Z doručených odpovedí vyplýva, že konkrétne osoby vedela stotožniť s IP adresami len spoločnosť Slovak Telekom, a.s. Ostatné spoločnosti uviedli, že takéto údaje neuchovávajú alebo už nemajú k dispozícii.

II. Konanie pred správnym súdom

4. Žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy podľa § 252 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), doručenou Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) dňa 27. marca 2019, sa žalobcovia domáhali ochrany pred iným zásahom vykonaným žalovaným v podobe nezákonného získania informácií a podkladov (DVD1 a z CD2) tvoriacich telekomunikačné tajomstvo v zmysle ustanovenia § 63 ods. 1 ZEK a v následnom vyhodnocovaní, preskúmavaní a šírení nezákonne získaných informácií, dôkazov a podkladov tvoriacich telekomunikačné tajomstvo, pričom súčasne mali žalobcovia za to, že hrozí opakovanie takto vymedzeného iného zásahu.

5. Krajský súd uznesením č. k. 8Sa/20/2019-541 z 30. marca 2022 žalobu odmietol ako oneskorene podanú konštatujúc, že lehota na jej podanie začala plynúť ešte v roku 2017 a keďže bola podaná až v roku 2019, bola podaná oneskorene. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší správny súd“) toto uznesenie uznesením sp. zn. 5Shk/2/2022 z 30. marca 2023 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

6. Najvyšší správny súd konštatoval, že rozhodujúcim pre posúdenie včasnosti žaloby je, akým spôsobom plynie lehota ustanovená v § 256 SSP, pričom kasačný súd sa zameral na otázku, či charakter námietky vznesenej proti inému zásahu má vplyv na plynutie tejto lehoty. Vychádzajúc z nedeliteľnosti oboch namietaných zásahov (tak prvotného ako aj druhotného), konštatujúc ich jednotu, Najvyšší správny súd musel najprv odpovedať na otázku, či charakter zásahu z hľadiska jeho trvania v čase (či trval po uplynutí lehoty na jej podanie alebo nie) má vplyv na beh lehoty na podanie žaloby na ochranu proti nemu podľa § 256 SSP. V takom prípade by žaloba bola skutočne oneskorená. Najvyšší správny súd poukázal na svoje uznesenie sp. zn. 10Sžk/23/2020 z 30. septembra 2021 (č. 4/2022 ZNSS), v ktorom zaujal právny názor, že na plynutie dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby proti inému zásahu podľa § 256 SSP nemá vplyv, či napádaný iný zásah trval počas tejto lehoty alebo prípadne aj po jej uplynutí. Dodal však, že toto zbierkové rozhodnutie neriešilo obdobnú situáciu v porovnaní so súdenou vecou, v ktorej v rámci trvania zásahu došlo k zmene jeho kvality, respektíve k zmene jeho prejavov. S ohľadom na osobitosti prejednávanej veci preto doplnil, že v súvislosti s posúdením včasnosti žaloby vo vzťahu k druhotnému zásahu, ktorý nepredstavuje samostatný zásah, ale nový prejav už trvajúceho iného zásahu, prihliadol na zásadnú skutočnosť a to, že takýto zásah vzhľadom na jeho povahu (zmena prejavu zásahu) nemôže uniknúť súdnej kontrole len z dôvodu, že by lehota na podanie žaloby uplynula dávno predtým, než tento samotný prejav nastal, teda ešte v roku 2017, kedy iný zásah ako taký započal. Žalobcovia by nemali žiadnu možnosť brojiť proti druhotnému zásahu a preto kasačný súd uzavrel, že dotknutý subjekt musí mať vždy možnosť sa v rámci proporcionálnych medzí brániť proti ním tvrdenému protiprávnemu stavu. Charakter zásahu z hľadiska jeho trvania v čase podania žaloby teda síce nemá vplyv na beh lehoty na podanie takejto žaloby, avšak samotný charakter námietok proti trvajúcemu inému zásahu vplyv na beh lehoty mať môže. Preto pokiaľ námietky proti trvajúcemu zásahu nebolo možné z povahy veci a s prihliadnutím na meniaci sa charakter iného zásahu v čase uplatniť v subjektívnej, či objektívnej lehote od momentu, keď nastal prvotný faktický úkon začínajúci trvajúci iný zásah orgánu verejnej správy, žaloba obsahujúca takéto námietky bude včas podaná, ak vyhovie subjektívnej i objektívnej lehote počítanej od nového prejavu trvajúceho iného zásahu (vedomosti o ňom na strane žalobcu, resp. momentu, keď nastal). Vzhľadom na uvedené preto Najvyšší správny súd uzavrel, že žaloba proti druhotnému zásahu ako prejavu prvotného zásahu bola, pokiaľ ide o námietky na tento prejav prvotného zásahu sa vzťahujúce, podaná včas a správny súd ju má riadne prejednať.

7. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“), na ktorý podľa § 3 ods. 1 a 3 písm. c) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov prešiel od 1. júna 2023 výkon súdnictva vo veciach podľa Správneho súdneho poriadku z Krajského súdu v Bratislave, napadnutým uznesením č. k. BA-8Sa/46/2023-671 z 23. decembra 2024 (ďalej ako „napadnuté uznesenie“) prvým výrokom zakázal žalovanému Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní práv a právom chránených záujmov žalobcov 1/ až 5/ spočívajúcom v nezákonnom a neodôvodnenom zhromažďovaní, uchovávaní, oboznamovaní sa, nakladaní a šírení informácií tvoriacich telekomunikačné tajomstvo, obsiahnutými v (i) Žiadosti o

poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1071/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo dňa 4. marca 2019, (ii) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1072/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo dňa 4. marca 2019, (iii) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1073/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo dňa zo 4. marca 2019, (iv) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1074/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo dňa 4. marca 2019 a v (v) odpovedi spoločnosti Slovak Telekom, a.s., so sídlom Bajkalská 28, 817 62 Bratislava na žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 12. marca 2019, (vi) odpovedi spoločnosti SWAN, a.s., so sídlom Borská 6, 841 04 Bratislava na žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 11. marca 2019, (vii) odpovedi spoločnosti ANTIK Telecom s.r.o., so sídlom Čárskeho 10, 040 01 Košice na žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 12. marca 2019, (viii) odpovedi spoločnosti UPC BROADBAND SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Ševčenkova 36, 851 01 Bratislava na žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 6. marca 2019. Druhým výrokom správny súd prikázal žalovanému, aby zničil všetky a akékoľvek dokumenty, podklady, listiny a informácie a to v akejkoľvek forme a v akejkoľvek podobe (papierovej, printovej či elektronickej) obsahujúce telekomunikačné tajomstvo obsiahnuté v (i) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1071/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo dňa 4. marca 2019, (ii) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1072/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo dňa 4. marca 2019, (iii) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1073/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo dňa 4. marca 2019, (iv) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1074/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo dňa 4. marca 2019 a v (v) odpovedi spoločnosti Slovak Telekom, a.s., so sídlom Bajkalská 28, 817 62 Bratislava na žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 12. marca 2019, (vi) odpovedi spoločnosti SWAN, a.s., so sídlom Borská 6, 841 04 Bratislava na žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 11. marca 2019, (vii) odpovedi spoločnosti ANTIK Telecom s.r.o., so sídlom Čárskeho 10, 040 01 Košice na žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 12. marca 2019, (viii) odpovedi spoločnosti UPC BROADBAND SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Ševčenkova 36, 851 01 Bratislava na žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 6. marca 2019, a súčasne správny súd prikázal žalovanému, aby zničil všetky a akékoľvek kópie dokumentov, podkladov, listín a informácií zaznamenaných v listinnej podobe a/alebo v elektronickej podobe a/alebo v podobe ich zaznamenania na CD nosiči, či DVD nosiči, či na USB kľúči, či na akomkoľvek inom externom nosiči dát, obsahujúce telekomunikačné tajomstvo obsiahnuté v (i) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1071/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo dňa 4. marca 2019, (ii) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1072/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo dňa 04. marca 2019, (iii) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1073/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo dňa 4. marca 2019, (iv) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1074/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo dňa 4.marca 2019 a v (v) odpovedi spoločnosti Slovak Telekom, a.s., so sídlom Bajkalská 28, 817 62 Bratislava na žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 12. marca 2019, (vi) odpovedi spoločnosti SWAN, a.s., so sídlom Borská 6, 841 04 Bratislava na žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 11. marca 2019, (vii) odpovedi spoločnosti ANTIK Telecom s.r.o., so sídlom Čárskeho 10, 040 01 Košice na žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 12. marca 2019, (viii) odpovedi spoločnosti UPC BROADBAND SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Ševčenkova 36, 851 01 Bratislava na žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 6. marca 2019, a to v lehote do 4 mesiacov od právoplatnosti tohto uznesenia. Tretím výrokom uložil správny súd žalovanému povinnosť do 30 dní od splnenia zákazu uloženého v prvom výroku, ako aj od splnenia povinnosti obnoviť stav pred zásahom uloženej v druhom výroku, doručiť súdu oznámenie o tom, že splnil zákaz pokračovať v inom zásahu uložený v prvom výroku a že splnil povinnosť obnoviť stav pred zásahom uloženú v druhom výroku.

8. V napadnutom uznesení správny súd považoval za potrebné najprv ustáliť, čo predstavuje predmet prieskumu ku dňu rozhodovania a konštatoval, že rozšírením pôvodne podanej žaloby po zákonom ustanovenej lehote a doručením čiastočného späťvzatia týkajúceho sa iba bodu I. žalobného návrhu, bol rozsah predmetu prieskumu ustálený tak, že žalobcovia sa domáhali vydania uznesenia, ktorým správny súd

I. zakáže žalovanému pokračovať v nezákonnom a nedôvodnom zhromažďovaní, uchovávaní, oboznamovaní sa, nakladaní a šírení informácií tvoriacich telekomunikačné tajomstvo obsiahnutých v žiadostiach o poskytnutie informácie zasielaných spoločnostiam Slovak Telekom, a.s., SWAN, a.s., ANTIK Telecom s.r.o., UPC Broadband Slovakia, s.r.o. a príslušných odpovediach;

prikáže žalovanému aby zničil všetky a akékoľvek dokumenty, podklady, listiny a informácie, a to v akejkoľvek forme a akejkoľvek podobe (papierovej či elektronickej) obsahujúce telekomunikačné tajomstvo obsiahnuté v žiadostiach o poskytnutie informácie zasielaných spoločnostiam Slovak Telekom, a.s., SWAN, a.s., ANTIK Telecom s.r.o., UPC Broadband Slovakia, s.r.o. a príslušných odpovediach;

súčasne prikáže žalovanému, aby zničil všetky a akékoľvek kópie dokumentov, podkladov, listín a informácií zaznamenaných v listinnej podobe a/alebo v elektronickej podobe a/alebo v podobe ich zaznamenania na CD nosiči či DVD nosiči či na USB kľúči či na akomkoľvek externom nosiči dát,

obsahujúce telekomunikačné tajomstvo obsiahnuté v žiadostiach o poskytnutie informácie zasielaných spoločnostiam Slovak Telekom, a.s., SWAN, a.s., ANTIK Telecom s.r.o., UPC Broadband Slovakia, s.r.o. a príslušných odpovediach;
II. uloží žalovanému aby v lehote 10 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia ktorým žalobe vyhovie doručil správnemu súdu oznámenie, že splnil zákaz pokračovať v inom zásahu a obnovil stav pred zásahom ako je uvedené v bode I.
9. Správny súd dodal, že už nemohol posudzovať prípadnú nezákonnosť prvotného prejavu iného zásahu v podobe vyžiadania a poskytnutia údajov, ktoré majú tvoriť telekomunikačné tajomstvo, zo strany ministerstva, pretože na námietky vzťahujúce sa naň nemohol prihliadať (a to napriek tomu, že tvorili argumentačné jadro vyjadrení tak žalobcov, ako aj žalovaného). Správny súd tak ustálil ako predmet prieskumu iba druhotný prejav namietaného iného zásahu spočívajúci v konaní žalovaného, ktorý odvolávajúc sa na postup podľa § 22 ods. 2 ZOHS, žiadal od providerov telekomunikačných sietí a služieb, ktoré vystupujú v postavení podniku podľa § 5 od. 1 ZEK, oznámenie údajov tvoriacich telekomunikačné tajomstvo, a to v záujme stotožnenia IP adries získaných od ministerstva s konkrétnymi subjektami.
10. Následne správny súd pristúpil k zodpovedaniu otázky, či preskúmaním namietaného iného zásahu môže byť porušená zásadu subsidiarity, na ktorej je celé správne súdnictvo postavené. Správny súd konštatoval, že hoci bolo primárnym a zrejmým zámerom žalobcov vylúčiť údaje tvoriace telekomunikačné tajomstvo z podkladov rozhodnutia vydaného v súťažno-správnom konaní č. 009/OKT/2017 a dostať tak žalovaného do dôkaznej núdze vo vzťahu k zisťovaniu skutkového stavu, nemohol opomenúť ten rozmer namietaného iného zásahu, ktorý presahuje administratívne konanie a mohol by spočívať v získaní a ďalšom disponovaní s informáciami podliehajúcimi osobitnému režimu ochrany, na ktoré žalovaný nemusel mať oprávnenie - práve toto zistenie je predmetom skúmania. Správny súd uzavrel, že v konaní o prieskume zákonnosti rozhodnutia vydaného v rámci administratívneho konania by žalobcovia už nemali reálnu možnosť domôcť sa ochrany svojich práv, pretože požadovanú právnu ochranu (spočívajúcu v likvidácii konkrétnych údajov) by im správna žaloba nemohla poskytnúť; prostredníctvom nej by bolo možné dosiahnuť iba zrušenie alebo zmenu tohto rozhodnutia. Ani pokiaľ by bolo konštatované, že údaje boli získané v rozpore so zákonom, by žalobcovia nemali žiadnu istotu, že budú tieto údaje skutočne v celom rozsahu a v konkrétne určenej lehote zničené.
11. Podľa správneho súdu, už iba snaha o získanie takých informácií, na ktoré žalovaný nemá oprávnenie, môže naplniť definičné znaky iného zásahu podľa § 3 ods. 1 písm. e) SSP. Správny súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 676/2016-13 z 11. októbra 2016, v ktorej veci sa však nejednalo o informácie, ktoré podliehali režimu ochrany podľa osobitných predpisov, t. j. neboli predmetom tajomstva a v ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky odobril postup, v zmysle ktorého bude zákonnosť takýchto podkladov posudzovaná v rámci súdneho prieskumu rozhodnutia a jemu predchádzajúceho administratívneho konania s tým výsledkom, že eventuálne nebudú môcť byť ako podklad rozhodnutia použité.
12. Podľa správneho súdu bolo kľúčové zodpovedanie otázky, či žalovaný postupoval mimo medzí, ktoré mu ZOHS ustanovuje a získal informácie, ktoré ich povaha vylučuje z bežného oboznamovania sa a takéto informácie by mali byť z dispozície žalovaného bez zbytočného odkladu odňaté, resp. zničené. Podľa správneho súdu bolo irelevantné, či takéto informácie môžu tvoriť podklad rozhodnutia a uzavrel, že ani administratívne konanie (ktoré už bolo v čase rozhodovania správneho súdu skončené vydaným druhostupňovým správnym rozhodnutím a je predmetom prieskumu zákonnosti na správnom súde), nebolo prekážkou pre vecné preskúmanie namietaného druhotného iného zásahu.
13. Následne správny súd konštatoval, že ustanovenie § 22 ods. 2 ZOHS má povahu tzv. lex generalis, vo vzťahu ku ktorému je potrebné skúmať, či niektoré informácie nepodliehajú režimu ochrany niektorého osobitného právneho predpisu ako lex specialis, a teda žalovaného z takéhoto poskytovania a oboznamovania sa s nimi vylučujú. Paragraf 22 ods. 2 ZOHS za bodkočiarkou vyslovene zdôrazňuje, že v prípade vyžadovania informácií, ktoré sú utajovanými skutočnosťami, je potrebné postupovať podľa osobitného predpisu (zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov); podľa správneho súdu by povinnosť žalovaného riadiť sa režimom zákona o ochrane utajovaných skutočností existovala aj bez takejto výslovnej úpravy a rovnako to platí aj v prípade iných osobitných zákonov ako lex specialis, ktorými je žalovaný povinný sa riadiť.
14. Správny súd uzavrel, že oprávnenie na poskytnutie alebo oboznámenie sa s telekomunikačným tajomstvom vyplývajúce z ustanovenia § 63 ods. 5 a 6 ZEK svedčalo v čase vykonania druhotného iného zásahu iba orgánom činným v trestnom konaní a úzko vymedzenému okruhu iných orgánov štátu podľa § 55 ods. 6 ZEK; žalovaný takýmto iným orgánom štátu nie je.

15. Správny súd sa následne zaoberal otázkou, či je IP adresa údajom, ktorý spadá do režimu telekomunikačného tajomstva a uviedol, že je potrebné sa na tento údaj nepozerať izolovane - či je IP adresa telekomunikačným tajomstvom, ovplyvňuje predovšetkým skutočnosť, či je IP adresa zaznamenaná a uchovávaná spolu s ďalšími údajmi ako prevádzkový údaj a či ich zaznamenáva a uchováva podnik. Jedine podnik, ktorý prevádzkuje verejné siete a služby, totiž disponuje úplným rozsahom údajov o užívateľoch svojich elektronických komunikačných sietí, na základe ktorých ich možno individuálne identifikovať a práve takáto individuálna identifikácia je chránená. Podľa správneho súdu nie je podstatné, či sa subjekt dožaduje oznámenia alebo sprístupnenia iba niektorého z údajov, ktoré podnik uchováva ako telekomunikačné tajomstvo alebo všetkých; vždy bude platiť, že podnik je povinný uchovávať taxatívne vymedzené údaje o užívateľoch sietí v rámci prenosu informácií a tieto informácie, ktoré uchováva, sú predmetom telekomunikačného tajomstva a v prípade dopytu je povinný dodržiavať režim podľa § 63 ZEK.
16. Správny súd ako obiter dictum uviedol, že automatické vymieňanie akýchkoľvek informácií medzi orgánmi verejnej správy nemožno predpokladať. Poukázal na § 8 ods. 1 písm. c) v spojení s § 8 ods. 2 ZEK, kde je zmienená iba výmena informácií označených ako dôverné alebo ako predmet obchodného tajomstva; výmena iných údajov podliehajúcich ochrane podľa osobitných predpisov sa nepredpokladá.
17. Podľa správneho súdu ani ustanovenie § 40 a nasl. ZOHS, nerieši spôsob, akým môžu byť žalovanému údaje (napr. aj údaje predstavujúce telekomunikačné tajomstvo) poskytnuté alebo sprístupnené, ale rieši iba ich následnú ochranu pred neoprávneným vyzradením tretím subjektom; žalovaný mohol údaje predstavujúce telekomunikačné tajomstvo získať aj v súlade so ZEK a takto získané telekomunikačné tajomstvo je povinný chrániť.
18. Správny súd poukázal na možnosť získať údaje predstavujúce telekomunikačné tajomstvo cez procesný postup upravený v § 22 ods. 3 ZOHS, a to v prípadoch, keď je popri súťažno-správnom konaní súčasne vedené trestné konanie, v ktorom boli také údaje získané zákonným postupom
19. Správny súd dospel k záveru, že druhotný iný zásah žalovaného je nezákonný a preto žalovanému zakázal v jeho pokračovaní. Žalovanému podľa správneho súdu nesvedčala možnosť dopytovať sa na údaje tvoriace telekomunikačné tajomstvo žiadosťami adresovanými podnikom ako providerom telekomunikačných sietí, pokiaľ sa odvolával iba na všeobecnú informačnú povinnosť podľa § 22 ods. 2 ZOHS. Žalovaný sa snažil získať doplňujúce údaje ku skôr získaným IP adresám, ktoré však v danom kontexte žiadostí adresovaných providerom telekomunikačných sietí tvorili taktiež údaj spadajúci do režimu telekomunikačného tajomstva a podniky s IP adresami aj ďalšími dopytovanými údajmi (najmä s údajom, či bola IP adresa v konkrétnom čase dynamicky pridelená) pracovali ako s telekomunikačným tajomstvom, keďže tieto údaje ako prevádzkový údaj vznikajú v sieti, vzťahujú sa na konkrétneho užívateľa siete a konkrétny prenos v sieti a spracúvajú sa na účely prenosu správy v sieti. Správny súd zároveň vyhovel žiadosti žalobcov o uloženie povinnosti obnoviť stav pred zásahom a prikázal žalovanému odstrániť a zničiť všetky informácie tvoriace telekomunikačné tajomstvo obsiahnuté v žiadostiach adresovaných podnikom ako providerom telekomunikačných služieb a príslušných odpovediach.
20. Uznesením č. k. BA-8Sa/46/2023-830 z 8. apríla 2025 správny súd predĺžil lehotu určenú vo výroku II. uznesenia č. k. BA-8Sa/46/2023-671 z 23. decembra 2024 na splnenie povinnosti obnoviť stav pred zásahom o jeden mesiac, t. j. do 7. júna 2025.

III. Kasačná sťažnosť, stanovisko účastníkov
21. Žalovaný (ďalej len „sťažovateľ“) podal proti napadnutému uzneseniu správneho súdu kasačnú sťažnosť, v ktorej žiadal zrušiť toto rozhodnutie z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP a vec vrátiť správnemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ požiadal o nariadenie ústneho pojednávania, nakoľko ide o zásadnú právnu otázku, týkajúcu sa postupov úradu v rámci dokazovania v správnom konaní. Ústne pojednávanie by prispelo k objasneniu veci a odôvodňuje to podľa sťažovateľa aj verejný záujem.
22. Sťažovateľ zdôraznil, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej ako „MV SR“) disponuje predmetnými IP adresami z dôvodu, že ako správca elektronického kontrakčného systému (ďalej ako „EKS“) vystupuje počas obstarávaní ako príjemca správ, t. j. je stranou komunikácie a má tak iné postavenie ako prevádzkovatelia sietí a služieb (podniky), ktorí údaje o IP adresách zhromažďujú nie ako adresáti správ, ale ako tretia strana sprostredkujúca komunikáciu medzi inými subjektami po technickej stránke.
23. Sťažovateľ trval na názore, že IP adresa vo forme, akou disponuje, nie je telekomunikačným tajomstvom podľa ZEK. Uvedené odôvodňoval nasledovne: (i) sťažovateľ požadoval predmetné informácie od MV SR, ktoré je správcom EKS a nie podnikom, (ii) MV SR disponuje IP adresami

súťažiteľov, tieto chráni v režime osobných údajov a v rámci tohto režimu ich aj poskytlo sťažovateľovi, (iii) § 63 ZEK treba vykladať tak, že IP adresa je telekomunikačným tajomstvom výlučne v čase prenosu informácií v sieti a povinnosti vyplývajúce z tohto ustanovenia sa vzťahujú na podniky zapísané v Zozname podnikov - takýto výklad poskytlo aj Ministerstvo dopravy a výstavby SR, ktoré je gestorom ZEK (list zo 14. marca 2019), pričom sťažovateľ poukázal aj na § 2 a § 5 písm. k) zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZOOÚ“):, z ktorých vyplýva , že IP adresa je online identifikátorom, ktorý v spojení s ďalšími charakteristikami alebo znakmi môže tvoriť fyzickú identitu osôb a ako taká má byť chránená ako osobný údaj, pričom sťažovateľ ani nedisponuje prepojením IP adries s inými údajmi a (iv) v Obchodných podmienkach elektronického trhoviska (ďalej len „OPET“) účinných v rozhodnom období sa uvádzalo, že niektoré z údajov poskytnutých správcovi EKS môžu mať povahu osobných údajov.

24. Sťažovateľ nesúhlasil so záverom správneho súdu o prípustnosti zásahovej žaloby a namietal, že nemožno na zásah v preskúmavanom prípade nazerať ako na niekoľko samostatných zásahov, v rámci ktorého je lehota pozastavená a je možné podať správnu žalobu kedykoľvek, a to vo vzťahu k úkonom, ktoré nastali po uplynutí lehoty stanovenej v § 256 SSP. Namietal tiež, že zásahová žaloba má poskytovať ochranu tam, kde neexistuje iný prostriedok nápravy; v preskúmavanom prípade sa však s námietkami vysporiadala Rada Protimonopolného úradu Slovenskej republiky v druhostupňovom rozhodnutí a sú preskúmavané v súdnom konaní na základe žaloby smerujúcej proti rozhodnutiam úradu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžnz/6/2015, z 29. júna 2016, v zmysle ktorého nie je úlohou správneho súdu nahrádzať činnosť správnych orgánov pri výkone ich zákonom zverených právomocí a na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 676/2016 z 11. novembra 2016, podľa ktorého až po vyriešení otázky zákonnosti získania a použitia dôkazov na to príslušným orgánom so záverom o ich nezákonnosti prichádza do úvahy podanie žaloby za účelom ich zničenia. Zásahová žaloba má podľa sťažovateľa predstavovať akýsi urgentný krok zo strany súdu a naopak zničenia podkladov je možné sa domáhať následne - argumentácia správneho súdu tak bola podľa sťažovateľa nedostatočne odôvodnená s ohľadom na zmienenú rozhodovaciu prax súdov.

25. K povahe vyžadovaných údajov sťažovateľ uviedol, že ani skutočnosť, že nejaká informácia predstavuje telekomunikačné tajomstvo, nebráni tomu, aby mal k takýmto informáciám prístup a oboznámil sa s nimi, keďže postupuje v rámci režimu zákona o ochrane hospodárskej súťaže a v súlade s § 22 ods. 2 ZOHS disponuje právomocou vyžadovať aj informácie predstavujúce telekomunikačné tajomstvo, čo možno odvodiť aj z § 40 a nasl. ZOHS. Oprávnenie sťažovateľa vyžadovať akékoľvek informácie potrebné pre jeho činnosť vychádza z čl. 18 Nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy (ďalej len „nariadenie č. 1/2003“), ktorý je premietnutý práve v § 22 ods. 2 ZOHS. Širšie nastavenie oprávnení vyplýva z osobitného charakteru súťažného práva, pričom nie je ničím výnimočným ani v iných právnych poriadkoch. A právomoc orgánov ochrany hospodárskej súťaže členských štátov vyžadovať informácie potrebné pre plnenie ich úloh je uvedená aj ako základná požiadavka podľa čl. 8 Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1 z 11. decembra 2018 o posilnení právomocí orgánov na ochranu hospodárskej súťaže v členských štátoch na účely účinnejšieho presadzovania práva a o zabezpečení riadneho fungovania vnútorného trhu (ďalej ako „Smernica ECN+“). Podporne sťažovateľ poukázal aj na rozsudok Všeobecného súdu vo veci T-451/20 z 24. mája 2023 vo veci Meta Platforms Ireland vs. Komisia a uviedol, že ani európske právne predpisy a judikatúra sťažovateľovi (ani iným orgánom ochrany hospodárskej súťaže) nestanovujú žiadne obmedzenia, pokiaľ ide o žiadosti o poskytnutie informácií. Sťažovateľ upozornil, že obmedzenie právomocí úradu, pokiaľ ide o možnosť vyžadovať si informácie, môže zasiahnuť aj do účinného uplatňovania čl. 101 a 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, čo je z dôvodu efektívneho a jednotného uplatňovania európskeho súťažného práva neprípustné. Rozdielny výklad, pokiaľ ide o rozsah právomocí sťažovateľa, je tak v rozpore s európskym právom a môže ním dôjsť aj k limitovaniu právomocí iných orgánov na ochranu hospodárskej súťaže.

26. Sťažovateľ poukázal na potrebu vnímania režimu požadovaného údaju v kontexte celej veci - (i) sťažovateľ mal k dispozícii obchodné mená a sídla podnikateľov a rovnako disponoval aj IP adresami získanými z Elektronického trhoviska, (ii) je zrejmé, že došlo k protiprávnemu konaniu a porušeniu súťažných pravidiel a (iii) sťažovateľ nepotreboval zistiť novú informáciu, ktorou by nedisponoval, ale chcel len na účely presnejšieho vymedzenia prepojiť už existujúce informácie. Sťažovateľ sledoval legitímny cieľ ochrany hospodárskej súťaže a napokon ani nestotožnil žalobcov s konkrétnou IP adresou.

27. Sťažovateľ namietal aj znenie výroku I. a II. napadnutého uznesenia ako formulované nesprávne, nelogicky, nesúladne s odôvodnením a tiež ich nevykonateľnosť . Správny súd považoval za problematické a požadoval zničenie žiadostí zasielaných providerom, v ktorých však sťažovateľ uvádzal

len tie informácie, ktoré získal z verejne dostupných informácií alebo od subjektu, ktorý tieto informácie chránil ako osobné údaje a tiež všetkých odpovedí, ktoré boli sťažovateľovi doručené, pričom však k stotožneniu IP adries nedošlo. Podľa sťažovateľa uchovávanie textu týchto žiadostí a odpovedí nemôže byť spôsobilé porušovať práva a právom chránené záujmy žalobcov. Samotné žiadosti a ani odpovede neobsahujú telekomunikačné tajomstvo a rovnako ani iné údaje, ktoré by spadali v tejto forme pod ZEK.
28. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ podal v súlade s § 447 ods. 1 SSP aj návrh na priznanie odkladného účinku tejto kasačnej sťažnosti. Uznesením sp. zn. 8Shk/2/2025 z 29. mája 2025 priznal Najvyšší správny sú Slovenskej republiky (ďalej aj ako len „Najvyšší správny súd“) kasačnej sťažnosti žalovaného odkladný účinok.
29. Žalobcovia 2/ - 5/ ku kasačnej sťažnosti zaslali vyjadrenie zo 6. marca 2025. Uviedli, že otázka včasnosti podanej žaloby bola právoplatne a meritórne uzavretá Najvyšším správnym súdom a správny súd sa vyčerpávajúco vysporiadal s odôvodnením včasnosti podanej žaloby čo do druhotného namietaného zásahu. V otázke subsidiarity zásahovej žaloby sa taktiež stotožnili s posúdením správneho súdu a poukázali aj na komentár k SSP. Upozornili na rozpor v tvrdeniach sťažovateľa, keď na jednej strane tvrdil, že informácie, ktoré získal nie sú telekomunikačným tajomstvom, avšak následne už charakter telekomunikačného tajomstva pripúšťa v rozsahu výlučne v čase prenosu informácií. Podľa žalobcov 2/ - 5/ sú IP adresy, ktoré vznikli pri využití Elektronického trhoviska, ktoré spravuje MV SR, prevádzkovým údajom, a/alebo lokalizačným údajom, ktoré sú chránené telekomunikačným tajomstvom v zmysle § 63 ods. 1 ZEK, a to aj po ukončení prenosu.
30. Ďalej rozporovali tvrdenie sťažovateľa, že MV SR disponuje predmetnými IP adresami, pretože je stranou komunikácie. Uviedli, že v rámci EKS prebieha komunikácia medzi verejným obstarávateľom alebo obstarávateľom a uchádzačom, prípade záujemcom, ktorý sa o zákazku uchádza, pričom MV SR spravuje EKS a nie je stranou komunikácie až do okamihu, kedy nie je priamo určeným adresátom v rámci komunikácie (napr. ak vystupuje MV SR ako verejný obstarávateľ). Podľa žalobcov 2/ - 5/ je IP adresa online identifikátorom, ktorý v spojení s ďalšími charakteristikami alebo znakmi môže tvoriť fyzickú identitu osôb a ako taká má byť chránená ako osobný údaj a s poukazom na dôvodovú správu k ZOOÚ uviedol, že ten istý údaj môže podliehať tak režimu ochrany osobných údajov ako aj režimu telekomunikačného tajomstva. Odkaz sťažovateľa na Obchodné podmienky Elektronického trhoviska považovali za irelevantný, lebo v prípade ich rozporu so všeobecne záväznými právnymi predpismi majú prednosť všeobecne záväzné právne predpisy.
31. Podľa žalobcov 2/ - 5/ je právna úprava sprístupňovania telekomunikačného tajomstva striktná a telekomunikačné tajomstvo môže byť sprístupnené iba úzkemu okruhu taxatívne vymedzených subjektov, pričom sťažovateľ takýmto subjektom nie je. MV SR nebolo oprávnené poskytnúť IP adresy sťažovateľovi a súčasne ani sťažovateľ nebol oprávnený ich žiadať od MV SR, keďže ani sťažovateľ a ani MV SR nie sú uvedení v zozname subjektov, ktoré majú výnimku z aplikácie ustanovenia § 55 ods. 5 ZEK. Rozporovali aj sťažovateľom uvádzané časti Smernice ECN+ ako vytrhnuté z kontextu. Naopak argumentovali, že v zmysle Smernice ECN+ (čl. 6 ods. 3 a 7 ods. 2) nie sú dotknuté požiadavky vyplývajúce z vnútroštátneho práva, týkajúce sa predchádzajúceho povolenia na vykonanie inšpekcií, ktoré vydáva vnútroštátny justičný orgán.
32. K námietke nesprávne formulovaného výroku napadnutého uznesenia žalobcovia 2/ - 5/ uviedli, že sťažovateľ úmyselne izoloval jednotlivé povinnosti, ktoré mu boli uložené, aby vytvoril dojem vnútornej rozpornosti. Informácie a údaje, ktoré získal od MV a od jednotlivých providerov, sú telekomunikačným tajomstvom, pričom v rámci dispozičnej sféry sťažovateľa je možné tieto údaje a informácie spolu prepojiť a takto prepojené jednotlivé informácie a údaje nadobúdajú kvalitu, ktorou síce nemusia disponovať pôvodné údaje a informácie, avšak po ich vzájomnom prepojení už túto vyššiu kvalitu majú; v dôsledku toho uchovávanie a nakladanie s týmito údajmi neoprávnene zasahuje do práv a právom chránených záujmov žalobcov.
33. Žalobca 1/ ku kasačnej sťažnosti zaslal vyjadrenie z 31. marca 2025. Uviedol, že sťažovateľ k námietke včasnosti a subsidiarity zásahovej žaloby neuviedol v kasačnej sťažnosti žiadne nové relevantné dôvody pre odklon od záverov oboch správnych súdov. Ďalej uviedol, že MV SR je správcom systému EKS a teda primárne zodpovedá za technickú správu a administráciu systému, ale nezasahuje do samotnej komunikácie; stále je však viazaný povinnosťou ochrany telekomunikačného tajomstva v zmysle § 63 ods. 2 ZEK. Namietal, že spôsob, akým ZEK vykladá Ministerstvo dopravy a výstavby SR, je právne irelevantný, nakoľko nie je oprávneným subjektom na podanie autentického výkladu ZEK a ZEK nikde nešpecifikuje, že predmetom telekomunikačného tajomstva sú vymedzené údaje len v čase ich prenosu. Podľa žalobcu 1/ sťažovateľ nedisponuje oprávnením oboznamovať sa s údajmi predstavujúcimi telekomunikačné tajomstvo podľa § 63 ZEK a analogicky poukázal na postupy orgánov činných v trestnom konaní, ktoré musia dodržiavať zákonom stanovené postupy a pre získanie

telekomunikačného tajomstva si musia zabezpečiť príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky (§ 115 Trestného poriadku), ak sa má jednať o komunikáciu v reálnom čase alebo príkaz na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke (§ 116 Trestného poriadku). ZOHS, nariadenie č. 1/2003 a ani Smernica ECN+ neumožňujú prelomiť ústavné princípy a ochranu telekomunikačného tajomstva upravenú v rámci osobitných predpisov ako úpravu lex specialis bez splnenia zákonom stanovených podmienok na oboznamovanie sa s týmito údajmi. V predmetnom prípade nejde ani o rozpor vnútroštátnej právnej úpravy s právom Európske únie - slovenská právna úprava nevylučuje úpravu práva Európskej únie, ale ju dopĺňa a poskytuje dodatočnú (zvýšenú) ochranu.
34. Žalobcovia 2/ - 5/ zaslali k vyjadreniu žalobcu 1/ vyjadrenie z 11. apríla 2025, v ktorom sa plne stotožnili s vyjadrením žalobcu 1/ z 31. marca 2025.
35. Sťažovateľ zaslal k vyjadreniu žalobcov 2/ - 5/ vyjadrenie z 28. apríla 2025, v ktorom poukazoval na skutočnosť, že predmet konania bol vymedzený len na druhotný prejav iného zásahu (zasielanie žiadostí o informácie providerom); správny súd nevyhodnocoval zákonnosť získania IP adries od MV SR a ani iné informácie, ktoré boli obsiahnuté v žiadostiach providerom. Podľa sťažovateľa správny súd jasne vymedzil predmet konania viažuci sa až na moment zaslania žiadostí providerom, pričom informácie, ktoré dovtedy sťažovateľ získal (a ktoré sú v žiadostiach obsiahnuté) z verejne dostupných informácií a od subjektu, ktorý tieto informácie chráni ako osobné údaje, neposudzoval. Sťažovateľ ohľadne charakteru IP adries ako osobného údaju poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci Scarlet proti SABAM, C-70/10 z 24. novembra 2011 a vo veci Patrick Breyer proti Bundesrepublik Deutschland, C-582/14 z 19. októbra 2016; podľa sťažovateľa má IP adresa charakter telekomunikačného tajomstva iba počas prenosu. Ďalej sťažovateľ uviedol, že z napadnutého uznesenia vyplýva, že telekomunikačné tajomstvo uchováva len podnik v zmysle ZEK a MV SR podnikom v zmysle ZEK nie je; sťažovateľ tiež uviedol, že MV SR nezískalo IP adresy žalobcov od providerov ako podnikov v zmysle ZEK. Podľa sťažovateľa z odpovedí nevyplývajú informácie, ktoré by spadali pod vymedzenie telekomunikačného tajomstva podľa ZEK a ktoré by sa dotýkali žalobcov (pokiaľ ide o žalobcov, nebola stotožnená žiadna z IP adries). Sťažovateľovi nie je zrejmé, akým spôsobom malo dôjsť k zásahu do práv žalobcov, ak správny súd rozhodol len o druhotnom prejave iného zásahu, nakoľko sa sťažovateľ ani nedostal k žiadnej relevantnej odpovedi od providerov - v zmysle odpovedi, ktorá by spojila žalobcov s konkrétnymi IP adresami alebo obsahovala iné informácie a údaje týkajúce sa žalobcov. Sťažovateľ zopakoval, že nie je zrejmé, akým spôsobom má dôjsť k náprave údajného porušenia práva žalobcov zničením už zaslaných žiadostí a odpovedí na ne, ktoré neobsahujú telekomunikačné tajomstvo, čo spôsobilo nezmyselnosť výroku napadnutého uznesenia. Predmetné vyjadrenie sťažovateľa nebolo zo strany kasačného súdu už doručované žalobcom, keďže neobsahovalo žiadne skutočnosti, na ktorých by bolo rozhodnutie kasačného súdu založené.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom
36. Vec bola predložená Najvyššiemu správnemu súdu dňa 9. apríla 2025. Vec bola podľa § 14 bod E a G Rozvrhu práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2025 účinnom od 7. apríla 2025 pridelená do ôsmeho senátu Najvyššieho správneho súdu a v tomto senáte bola pridelená ako sudkyni spravodajkyni sudkyni JUDr. Anite Filovej.
37. Najvyšší správny súd po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP) a má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP), preskúmal napadnuté uznesenie v spojení s opravným uznesením, ako aj konanie, ktoré predchádzalo ich vydaniu, pričom dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.
38. Spornou právnou otázkou, k zodpovedaniu ktorej bol kasačný súd prioritne vyzvaný, bolo, či žalobcami tvrdený zásah 2, ktorý nastal už v rámci prebiehajúceho administratívneho konania, má byť predmetom súdneho prieskumu prostredníctvom zásahovej žaloby alebo má byť - s poukazom na subsidiaritu zásahovej žaloby - predmetom súdneho prieskumu prostredníctvom všeobecnej správnej žaloby, ktorou sa preskúmava zákonnosť rozhodnutia žalovaného vydaného vo veci samej a ktorá je už v súčasnosti podaná na Správnom súde v Bratislave (sp. zn. BA-1S/189/2021). Až následne, pokiaľ by kasačný súd uznal prípustnosť zásahovej žaloby, posudzoval by, či záver správneho súdu, že IP adresy tvoria telekomunikačné tajomstvo, keďže sa jedná o prevádzkový a lokalizačný údaj, je vecne správny.
39. Najvyšší správny súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí (sp. zn. 5Shk 2/2022 z 30. marca 2023) v bode 44 pripustil, že aj procesný postup v rámci administratívneho konania môže byť spôsobilý zasiahnuť do základných práv a slobôd subjektov a teda môže výnimočne predstavovať iný zásah orgánu verejnej správy. Súčasne ale Najvyšší správny súd dodal, že takáto výnimočnosť musí byť preukázaná konkrétnymi skutočnosťami a naliehavosťou ochrany a následne aj náležite odôvodnená.

V práve posudzovanej veci je nesporné, že žalobcovia sa prostredníctvom zásahovej žaloby domáhali zničenia dokumentov, podkladov, listín, informácií, a to v akejkoľvek forme a v akejkoľvek podobe (papierovej, printovej alebo elektronickej) obsahujúce telekomunikačné tajomstvo, za ktoré označili IP adresy, ktoré boli uvedené v (i) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1071/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo 4. marca 2019, (ii) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1072/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo 4. marca 2019, (iii) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1073/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo 4. marca 2019, (iv) Žiadosti o poskytnutie informácií č. 56/2019/OKT-1074/2019, č. k. 0009/OKT/2017 zo 4. marca 2019 a v (v) odpovedi spoločnosti Slovak Telekom, a.s. na žiadosť o poskytnutie informácií z 12. marca 2019, (vi) odpovedi spoločnosti SWAN, a.s. na žiadosť o poskytnutie informácií z 11. marca 2019, (vii) odpovedi spoločnosti ANTIK Telecom s.r.o. na žiadosť o poskytnutie informácií z 12. marca 2019, (viii) odpovedi spoločnosti UPC BROADBAND SLOVAKIA, s.r.o. na žiadosť o poskytnutie informácií zo 6. marca 2019.

40. Kasačný súd mal obsahom administratívneho spisu, súčasťou ktorého je aj prvostupňové rozhodnutie, ako aj rozhodnutie o rozklade, preukázané, že žalobcovia v rozklade uplatňujú totožnú argumentáciu, ako v zásahovej žalobe, konkrétne, že s poukazom na ustanovenia § 57 ods. 1 a 2 v spojení s § 63 ods. 1 písm. c) a d) ZEK predstavujú IP adresy žalobcov a spoločnosti PMB Slovakia, s.r.o. prevádzkové údaje, ktoré sú telekomunikačným tajomstvom a sú teda chránené v režime § 63 ZEK. Preto namietali, že sťažovateľovi zo žiadneho zákona nevyplýva oprávnenie na oboznamovanie sa s takýmto údajom, a to ani z ustanovenia § 22 ods. 2 ZOHS, ktorá skutočnosť má za následok, že takto získané informácie nemôžu byť zákonnými dôkazmi, ktoré by mohli byť sťažovateľom v administratívnom konaní použité ako podklad rozhodnutia vo veci samej. Totožnú argumentáciu žalobcovia uplatnili aj v rámci zásahovej žaloby s tým, že sa naviac domáhali zničenia bližšie špecifikovaných listín uvedených v predchádzajúcom bode tohto uznesenia, ktoré telekomunikačné tajomstvo mali obsahovať.

41. K subsidiarite zásahovej žaloby je potrebné uviesť, že rozhodovacia prax najvyšších súdnych inštancií (Ústavný súd Slovenskej republiky, Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, predtým Najvyšší súd Slovenskej republiky) je v tomto smere ustálená. Napríklad Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 676/2016 z 11. októbra 2016 v bode 28 skonštatoval, že : „... Ani ústavný súd nespochybňuje možnosť využiť žalobu o ochranu proti nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy aj v prípadoch nezákonne vedenej inšpekcie protimonopolným úradom, avšak iba v tom štádiu konania, keď niet iného procesného prostriedku na dosiahnutie nápravy. Pokiaľ sťažovateľka žiada žalobou zničenie skopírovaných údajov a tieto už boli využité ako dôkazy vo vydanom, hoci dosiaľ neprávoplatnom rozhodnutí protimonopolného úradu, posúdiť ich zákonnosť patrí druhostupňovému správnemu orgánu, resp. neskôr prípadne správnemu súdu konajúcemu o správnej žalobe proti postupu a rozhodnutiu. Až po vyriešení otázky zákonnosti získania a použitia týchto dôkazov na to príslušným orgánom, ak táto bude vyriešená so záverom o ich nezákonnosti, prichádza do úvahy podanie žaloby, ktorou by sa sťažovateľka domáhala ich zničenia, tak aby nemohli byť využité v budúcnosti. V tomto štádiu správneho konania však riešiť otázku ich zákonnosti a zákonnosti ich získania nepatrí súdu konajúcemu o žalobe o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej moci.“ Obdobný záver zaujal Ústavný súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 319/2017 z 10. mája 2017.

42. V súvislosti so subsidiaritou zásahovej žaloby je namieste poukázať aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžz/2/2012 z 13. novembra 2012 (publikované pod č. 98 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov SR 7/2013), v ktorom sa uvádza : „Správne konania, vedené pred orgánmi verejnej správy sú obvykle zakončené vydaním administratívneho rozhodnutia, ktoré je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. Postup správneho orgánu predchádzajúci vydaniu rozhodnutia je následne súdom preskúmavaný v konaní o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Návrhom na ochranu pred nezákonným zásahom nie je možné úplne negovať vedenie a účinky správneho konania. V prípade, ak by súd v rámci konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy preskúmaval zákonnosť, resp. prípustnosť vedenia správneho konania, dopustil by sa predčasného konania, ktoré by zasahovalo do právomoci orgánov verejnej správy. Takýmto konaním by došlo k prelínaniu súdnej moci s mocou výkonnou. Prieskum zákonnosti postupu správneho orgánu v rámci správneho konania je súčasťou prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, preto nie je možné v rámci konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy preskúmavať zákonnosť správneho konania, ktoré predchádza vydaniu administratívneho rozhodnutia.“ K uvedenému rozhodnutiu kasačný súd len dodáva, že nie je relevantné, že toto bolo vydané za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, keďže účel negatórnej zásahovej žaloby zostal aj za účinnosti Správneho súdneho poriadku nezmenený.

43. Ďalej Najvyšší správny súd rovnako napríklad v bode 20 rozhodnutia sp. zn. 2Sžk 20/2019 z 26. januára 2022, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu

Slovenskej republiky 2/2022 pod č. 6 uviedol, že : „Žaloba proti inému zásahu má subsidiárnu povahu voči žalobám smerujúcim proti rozhodnutiam alebo opatreniam, a preto nedopadá ani na procesný postup vedúci k vydaniu týchto rozhodnutí alebo opatrení (uznesenie z 2. decembra 2020, sp. zn. 6Sžk/30/2020, body 33 a 34). Najvyšší správny súd k funkcii žaloby proti inému zásahu uvádza, že ide o plnohodnotný žalobný typ podľa SSP, ktorého cieľom je pokryť formy činnosti verejnej správy, ktoré by inak ušli súdnemu prieskumu, ak by sa na ne nazeralo iba cez rámec žaloby proti rozhodnutiu alebo opatreniu. Stav, v ktorom by faktické zásahy orgánov verejnej správy (verejnej moci) do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb unikali súdnemu prieskumu, by bol len sťažka akceptovateľný z pohľadu právnych štandardov vytvorených na podklade medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky.“ Kasačný súd k citovaným záverom len dodáva, že neidentifikoval v preskúmavanom prípade žiadne faktické zásahy žalovaného, ktoré by mohli uniknúť súdnemu prieskumu v rámci všeobecnej správnej žaloby, ktorá je v súčasnosti podaná na Správnom súde v Bratislave.

44. Najvyšší správny súd aj vo svojom ďalšom rozhodnutí sp. zn. 2SžNSS/1/2025 z 31. júla 2025 v bode 29 skonštatoval, že : „Správny súd poukazuje na doterajšiu judikatúru Najvyššieho súdu, podľa ktorej sa žalobca môže pred správnym súdom na základe žaloby voči rozhodnutiam orgánov verejnej správy brániť tiež voči dôkazom vykonaným žalovaným (uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžnz/6/2015, sp. zn. 8Sžnz/6/2015 z 29. júna 2016). Rozhodnutie, ktorým by správny súd uložil povinnosť žalovanému protokolárne vymazať v podstate všetky dáta a dokumenty získané počas inšpekcie v priestoroch žalobcu 24. februára 2015, by znamenalo povinnosť zničiť dôkazy, z ktorých žalovaný vychádzal pri vydávaní v súčasnosti právoplatných rozhodnutí, a ktorých zákonnosť je možné preskúmať pred správnym súdom na základe žalôb smerujúcich voči rozhodnutiam orgánov verejnej správy.“

45. Najvyšší správny súd tiež v uznesení sp. zn. 8Sfk/26/2025 z 21. júla 2025 v bode 18 vyslovil, odkazujúc na uznesenie sp. zn. 8Sfk/12/2023 z 26. marca 2025, že : „....za iný zásah nie je možné bez ďalšieho považovať úkon, ktorý je v určitej forme a s určitým obsahom predvídaný procesným predpisom ako súčasť administratívneho konania smerujúceho k vydaniu rozhodnutia alebo opatrenia, avšak pri jeho realizácii dôjde k nejakej formálnej chybe alebo nie je vykonaný podľa predstáv jeho adresáta, t. j. kontrolovaného daňového subjektu. Chyba v spôsobe realizácie procesne predvídaného úkonu ako súčasti administratívneho (tu daňového) konania nemení takýto procesne imperfektný úkon na faktický zásah, ale môže podľa svojej závažnosti nadobudnúť povahu skutočnosti zakladajúcej vadu, pre ktorú je neskôr možné úspešne všeobecnou správnou žalobou namietať proti rozhodnutiu alebo opatreniu, ktoré sú predvídaným rezultátom procesu, v ktorom k takejto chybe alebo sérii na seba nadväzujúcich pochybení došlo.“

46. Vyššie uvedené závery zaujíma aj odborná spisba, ktorá uvádza, že obsahom faktického iného zásahu orgánu verejnej správy je faktický postup vykonaný pri plnení úloh v oblasti verejnej správy a na rozdiel od rozhodnutia alebo opatrenia má iný zásah čisto faktickú povahu, čiže neprebehlo pri ňom žiadne formalizované administratívnej konanie a je výsledkom okamžitého (bezprostredného) uplatnenia oprávnenia orgánu verejnej správy na mieste samom. Ochrana poskytovaná v rámci správneho súdnictva voči inému zásahu je vo svojej podstate subsidiárna vo vzťahu k ochrane poskytovanej voči rozhodnutiam a opatreniam orgánov verejnej správy. (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018, s. 1227, 1253).

47. S vyššie citovanou judikatúrou sa kasačný súd stotožňuje. Preto v takom prípade, ako je tu posudzovaný, keď sťažovateľ v žalobe proti inému zásahu primárne napáda zákonnosť vykonaných dôkazov v prebiehajúcom administratívnom konaní, žaloba proti inému zásahu nie je prípustným prostriedkom nápravy, keďže uvedenú nezákonnosť môže rovnako namietať v správnej žalobe proti konečnému meritórnemu rozhodnutiu. V tomto smere je potrebné si uvedomiť, a to práve pre už vyššie skonštatovanú subsidiaritu zásahovej žaloby, že zákonnosť podkladov/dôkazov, na ktorých je preskúmavané rozhodnutie postavené, sa zásadne posudzuje v rámci všeobecnej správnej žaloby. Subsidiarita zásahovej žaloby totiž znamená, že je prípustná/dovolená len v prípade, ak dotknutý subjekt nemá k dispozícii iný prostriedok nápravy, čo nedopadá na práve posudzovanú vec.

48. V práve posudzovanej veci žalobcami označený zásah 2 preukázateľne nastal už v priebehu administratívneho konania, takže sa jedná o procesný postup konajúceho orgánu verejnej správy a nie o tzv. faktický úkon, ktorý by mal byť podrobený prieskumu práve prostredníctvom zásahovej žaloby.

49. Ako už bolo vyššie uvedené (bod 39 tohto uznesenia), kasačný súd výnimočne pripustil, že aj procesný postup v rámci vedeného administratívneho konania môže predstavovať iný zásah orgánu verejnej správy, avšak táto výnimočnosť musí byť preukázaná konkrétnymi skutočnosťami a naliehavosťou ochrany konkrétnych subjektívnych práv dotknutých osôb. Pôjde najmä o situácie, keď je zásah do základných práv a slobôd účastníka konania natoľko citlivý a zásadný, s ohľadom na konkrétne

skutkové okolnosti prípadu, že preskúmanie takéhoto zásahu vykonaného v administratívnom konaní v štandardnom procesnom postupe by prinieslo účastníkovi konania zásadné a nezvratné dôsledky. Uvedené však nedopadá na daný prípad.
50. Žalobcovia v zásahovej žalobe odôvodňovali podanie zásahovej žaloby tým, že postup sťažovateľa zasiahol do ich práva na rešpektovanie listového tajomstva dopravovaných správ a iných písomností, pod ktorými je nutné rozumieť nielen samotný obsah komunikácie, ale aj súvisiace prevádzkové, či lokalizačné údaje. Právo na rešpektovanie zachovania listového tajomstva, korešpondencie a tajomstva iných písomností, či záznamov zakotvujú aj Listina základných práv a slobôd (čl. 13), Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 8), ako aj Charta základných práv Európskej únie (čl. 7). Žalobcovia však neuviedli, ako konkrétne boli postupom sťažovateľa dotknutí na svojich subjektívnych právach, s výnimkou už namietanej nezákonnosti dôkazu, ktorá však bude posudzovaná v rámci všeobecnej správnej žaloby.
51. Za účelom vyhodnotenia, či je v danom prípade namieste poskytnúť žalobcom ochranu aj prostredníctvom zásahovej žaloby, a to z dôvodu výnimočnosti samotného prípadu, sa kasačný súd oboznámil s obsahom administratívneho spisu (so žiadosťami, ako aj s odpoveďami oslovených providerov telekomunikačných sietí), pričom mal preukázané, že s výnimkou spoločnosti Slovak Telecom, s.r.o., ktorá označila konkrétne dve právnické osoby, ktorým bola pridelená sťažovateľom konkretizovaná IP adresa s tým, že ani v jednom prípade neboli označení žalobcovia, zvyšní provideri telekomunikačných sietí ku špecifikovaným IP adresám žiadne bližšie údaje neposkytli, pričom kasačný súd nemal ani preukázané, že by IP adresy boli ďalej šírené a používané nad rámec administratívneho konania v tejto veci. Práve s poukazom na uvedený výsledok žiadaných informácií kasačný súd nevzhliadol zásadné/výnimočné dôvody, pre ktoré by bolo nevyhnutné prelomiť princíp subsidiarity zásahovej žaloby a v rámci konania o inom zásahu preskúmať postup vykonaný v administratívnom konaní. Nakoniec ani samotní žalobcovia nepreukázali, že by im v dôsledku nimi spochybnených úkonov vznikala taká zásadná faktická ujma, ktorá by vyžadovala vykonanie správneho súdneho prieskumu mimo rámca všeobecnej správnej žaloby. Práve s ohľadom na už uvedené, kasačný súd nevzhliadol výnimočnú potrebu poskytnúť žalobcom ochranu prostredníctvom zásahovej žaloby, majúc za to, že sa v danom prípade jedná o procesný postup sťažovateľa, ktorého zákonnosť bude vyhodnocovaná na základe podanej všeobecnej správnej žaloby (konanie vedené na Správnom súde v Bratislave pod sp. zn. BA-1S/189/2021). Nejedná sa teda o iný zásah orgánu verejnej správy (bod 47 predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Shk/2/2022 z 30. marca 2023). Správny súd preto vec nesprávne právne posúdil, keď žalobe vyhovel.
52. Kasačný súd záverom dodáva, že pokiaľ by v rámci všeobecnej správnej žaloby bolo rozhodnuté o nezákonnosti vykonaných dôkazov, a žalobcovia by naďalej mali za to, že je potrebné z konkrétnych dôvodov zničiť určité dokumenty, ktoré by obsahovali telekomunikačné tajomstvo (ak by toto nevykonal sám žalovaný na základe výsledku všeobecnej správnej žaloby), môžu, ak to uznajú za potrebné, podať žalobu proti inému zásahu, a to v zmysle právneho názoru vysloveného v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 676/2016 z 11. októbra 2016 (bližšie bod 41 tohto uznesenia), pričom lehota na podanie žaloby bude zachovaná (bližšie nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 549/2025 z 19. novembra 2026, bod 36), keďže nimi tvrdený zásah bude stále trvať.
53. V súvislosti s vyššie uvedeným bodom kasačný súd dodáva, že prerušenie konania v práve posudzovanej veci neprichádza do úvahy, keďže, ako už kasačný súd uzavrel v bode 50 tohto uznesenia, nateraz sa o iný zásah nejedná (ide o procesný postup sťažovateľa v rámci administratívneho konania).
54. Vzhľadom na záver vyslovený v bodoch 47 až 52 sa kasačný súd samotnému meritórnemu posúdeniu veci, konkrétne, či IP adresy predstavujú alebo nepredstavujú nezákonný dôkaz, keďže sa má jednať o telekomunikačné tajomstvo, nevenoval.
55. Rovnako z dôvodu, že k samotnému meritórnemu prejednaniu zásahovej žaloby nedošlo, kasačný súd nepovažoval za potrebné nariaďovať vo veci pojednávanie, o ktoré žiadal sťažovateľ.

V. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie uznesenia v časti trov
56. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti dospel kasačný súd k záveru, že napadnuté uznesenie správneho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Preto postupom per analogiam podľa § 462 ods. 3 SSP v spojení s § 261 SSP zmenil napadnuté uznesenie v spojení s opravným uznesením tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol.
57. O náhrade trov konania tak pred správnym, ako aj kasačným súdom Najvyšší správny súd rozhodol podľa § 467 ods. 2 SSP v spojení s § 167 a § 168 SSP tak, že v konaní úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže nevzhliadol žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by bolo dôvodné

mu náhradu trov konania priznať. Žalobcovia v konaní úspešní neboli, preto im náhrada trov konania neprináleží.
58. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu v pomere hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.